

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 19

Den 12 Maj.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

46 årg.

1929

Jesus uppväcker Casarus.

Joh. 11: 32—45.

å Oljebergets östra sluttning låg byn, Betania, och i byn fanns ett hem, där glädjen och lyckan härskat. Vid sina besök i Jerusalem brukade Jesus gästa detta hem, och då var det riktiga högtidsdagar. Då samlades man kring Jesus för att lyssna till hans tal, ty han kunde lära och undervisa såsom ingen annan.

Men glädjen får icke alltid härska i ett hem eller i ett människohjärta. Sorgen kommer och driver ut glädjen. Ansikten, som förr logo, bära sorgens prägel, och ögon, som strålade av lycka, tåras, och glada röster, som jublade och sjöngo, hava tystnat. Det ljusa, soliga hemmet blir mörkt och dystert. Man går och ser på varandra med sorgsna blickar utan att kunna säga varandra ett tröstens och hugsvalelsens ord.

Så var det nu i det förr så soliga hemmet i Betania. Lasarus var sjuk, och hans båda systrar sörjde och klagade. I början trodde de, att det icke var så farligt. Sjukdomen skulle snart gå över, och inom några dagar skulle de hava sin broder frisk igen. Men dessa förhoppningar

grusades, ty Lasarus blev allt sjukare och sjukare. Febern steg allt högre och smärtorna tilltogo, och för varje dag blev han allt svagare.

Där låg han på sitt läger och kämpade mot döden, som kommit för att taga sitt byte. Hans systrar sågo, hur krafterna avtogo och hur döden ryckte närmare. Det skriade och ropade i deras hjärtan, och ofta gingo de nog ut och blickade ut åt vägen för att se, om icke Jesus snart skulle komma. De hade sänt bud till honom, att Lasarus var sjuk. De hade vänt sig till den rätte hjälparen och till honom skall du min unga vän vända dig, när något trycker ditt hjärta.

Men hur ivrigt de än spejade, kom dock icke Jesus. Många oroliga frågor trängde sig på dem. Skulle deras bästa vän glömma dem i detta kritiska ögonblick. Nej, han kommer nog icke. Varpå kan detta bero? De få inga svar på sina ängsliga frågor. Och så kommer det fruktansvärda, Lasarus dör. Systrarnas sorg känner inga gränser.

Men han, till vilken de sänt bud i nödens stund, glömde dem ej. Han glömmet aldrig den, som av hjärtat söker hans hjälp. I sina lärjungars sällskap styrde Jesus sin färd till Betania, och han gick dit för att uppväcka sin vän Lasarus. Han skulle taga bytet från döden och därigenom uppenbara sin makt.

När Jesus mötte Maria på vägen, såg han, hur hon grät. Detta grep hans hjärta, ty ingen äger ett sådant medlidande såsom han, därför kan du anförtro honom alla dina sorger.

Gripen av det djupaste medlidande vill Jesus, att man skall visa honom platsen, där man lagt Lasarus. Och man förde honom dit, och då han kom dit, bjöd han, att de skulle taga bort stenen, som låg för ingången till graven. Och när den borttagits lyfte Jesus upp sina ögon och bad till sin Fader och tackade honom för att han alltid hörde hans bön.

Sedan ropade han med hög röst: "Lasarus kom ut." Vi förstå att spänningen bland de närvarande var stor. Skulle verkligen han, som varit död så många dagar, uppstå. Men knappt hade Jesu ord förklingat, förrän det börjar röra sig därinne i graven. Till allas häpnad och förvåning kommer Lasarus fram och träder ut ur graven. Och här uppenbarar sig på ett mäktigt och överväldigande sätt Jesu makt. Många som förut icke trott på honom, trodde honom nu.

Detta var det största under, han gjorde, då han gick härnere. Men ett ännu större under skall han göra, då han vid tidens slut, skall uppväcka dem, som i grifternas äro. Han har själv sagt, att han skall göra det. Och hans ord äro vissa och fasta.

A. Walder.

Du kan vara en "barnevangelist".

(Forts fr. n:r 18.)

När oenighet uppstår bland syskonen hemma, bland kamraterna i leken eller på vägen till och från skolan eller söndagsskolan, så söker du avstyra det på ett kärleksfullt sätt. "Jesus ser oss och detta bedrövar honom", säger du. När Johan vill slå Pelle för att denne skuffade omkull hans syster under le-

ken, påminner du honom vänligt om att Jesus aldrig slog igen, när han eller hans bröder blevo slagna.

Du håller nu på att bli "barnevangelist". Tänk så roligt, att du, som bara är 10 eller 12 år kan vara det. Ja, alla barn, som älska Jesus, kunna vara "barnevangelister".

Men nu skall du inte kalla dig "barnevangelist" eller mena, att du är snällare och förståndigare än andra. Det är Jesus som gör allt det, som du menar dig utföra. Han verkar, du är redskapet. Vem är det som hugger eller gräver? Är det yxan och spaden, eller den som håller i skaffet? "Jo", säger du, "det är han som håller skaffet i sin hand."

Javisst, så är det! Du får alltså vara såsom en liten yxa i Jesu hand, varmed han röjer bort något ont, som vill växa upp i hans plantering. Eller liknar din uppgift mera spadens; Jesus liksom gräver med dig i sin vingård, så det goda må växa riktigt bra där.

Ja, just detta är att vara "barnevangelist" och ändå inte vara något annat än ett redskap i Jesu hand, som ger honom all äran för det, han genom det lilla verktyget utträttat.

Tänk, att vi ha så många barnevangelister överallt ute i bygderna från nordligaste Lappland till Ystad i Skåne! Varen flitiga! Tjänen Herren troget och med glädje!

Lede Herren oss på sina vägar! Segern och framgången för Guds rike skall bli stor och nådelöfen härlig för alla "barnevangelister" som hålla ut att älska, följa och tjäna Jesus.

A. Öhman.

Gudstjänsten i smedjan.

Berättelse av Herman Westerberg.

Smeden Bergström, hussmed på Noors herregård, var över 60 år, men syngade ännu sin slägga med kraft varje arbetsdag. Då veckans möda var slut och sabbaten bröt in och klockorna kallade till Herrens gårdar, följde han gärna dess maning. Synnerligen älskade han orgelmusik. — Det är som toner från himmelen, brukade han säga.

En söndag, då han stod färdig att begiva sig iväg, kom hans husbonde och befallde honom att laga ett hjul som tillhörde promenadvagnen. Hjulet hade gått sönder föregående kväll, men då var det för sent att hinna laga det. Och nu skulle herrskapet företaga en utflykt.

— Men i dag är ju Herrens dag och den bör man helga, invände Bergström.

Men patron var ung och het. — Han lagar hjulet och därmed punkt! Varom ej får han flytta när som helst.

Bergström måste lyda, men hans hjärta var bedrövat. Snart skulle klockorna ringa samman och orgeln börja ljuda, men han skulle ej få vara med och sjunga Guds lov.

Just då han börjat sitt arbete, inträdde i smedjan patrons son, den 8-åriga Lennart. — Arbetar farbror i dag? frågade han förvånad.

— Jag måste, svarade Bergström dystert.

— Men varför?

— Ett av promenadvagnens hjul gick sönder i går kväll och nu ska din pappa ut och åka.

— Jag vet, nickade gossen. — Vi ska åka till Sjötorp, pappa och jag.

Bergström hamrade på och gossen iakttog honom uppmärksam. Då Bergström ett ögonblick lade släggan ifrån sig, frågade gossen: — Är farbror lessen?

— Ja, jag ville hållre vara i kyrkan och lova Gud.

(Forts. å sid. 149.)

Vårsång.

Hurtigt.

Oscar Halloff.

1. Stäm upp ditt hjär-tas mor-gon-sång I li-vets lju-sa vår, Hör,
 2. Stäm upp ditt hjär-tas mor-gon-sång Var dag mot him-lens sky, Se
 3. Stäm upp ditt hjär-tas mor-gon-sång I tack och lov till Gud, Som

fä-geln sjung-er da-gen lång, Se, lil-jan prakt-full står. Ja,
 so-len vitt-nar på en gång Att Her-rens nåd är ny. Den
 lö-ser li-vet ur sitt tvång och gi-ver det sin skrud. O,

al-la verk i mång-fald stor Med skil-da to-ners ljud, De
 strå-lar ö-ver jor-den ner Ur lju-sa sky-ars prakt, Men
 hä-lsa nå-dens sol med bön Och lyft din själ i tro; Då

pri-sa den i höj-den bor, Sin Ska--pa--re och Gud.
 Her-rens nåd är vi--da mer Den väl--ler fram med makt.
 skall vid li-vets af--ton skön Hos Her-ren du få bo.

— Orgeln skulle ljuda, men han skulle ej få vara med och sjunga Guds lov.

(Forts. fr. sid. 147.)

— Men kan inte farbror lova Gud här?

Han såg ett ögonblick på gossen, men så blev hans dystra ansikte ljusst och han sjöng, allt emellanåt avbruten av arbetet:

Hur ljuft det är att komma till Herrens tempelgård där Herrens trogna blomma som liljor i hans vård.

Då han tystnat utbrast gossen förtjust: Farbror sjunger riktigt vackert!

Bergström log. Det gjorde hans hjärta gott. — Är det ingen som brukar sjunga hemma? frågade han.

— Jo då, men inte så vackert som farbror. Säj farbror, fortsatte han ivrigt, brukar dom inte predika i kyrkan?

— Jo visst.

— Kan vi inte låtsas att det här är kyrkan och farbror predikar för mej.

Bergström såg på gossen, som var djupt allvarlig. — Jo visst kan vi så, svarade han. Men vad skall jag predika om?

— Det får farbror själv bestämma. — Gossen stälpte om en låda, slog sig ned och knäppte händerna.

Med djup rörelse läste Bergström de härliga orden: Herren är min herde, mig skall intet fattas . . . men tystnade plötsligt, ty dörren rycktes upp och patron inträdde. — Är det färdigt? frågade han, men fick i samma ögonblick syn på gossen och tillade skarpt: Vad gör du här?

— O, pappa! Farbror var så lessen att han inte fick gå i kyrkan, men nu ha vi hållit gudstjänst här. Men vi hade inte slutat då du kom.

— Behåll edra godsaker för er själv, sade patron vresigt åt Bergström, varefter han tog gossen med sig och gick.

— — —

Vilken härlig dag! Vilken ståtlig skjuts! Vilken grann häst! Han riktigt dansade fram. Och i vagnen satt patron Norling och lille Lennart. Patron skötte själv tömmarna.

Men i skogen kring Storbacken gick en söndagsjägare lurande på villebråd.

Plötsligt small ett skott. Den stolta springaren förlorade besinningen och sprängde av i vilt sken. Patron grep i tyglarna med jättekraft och farten hejdades. Plötsligt brast ena tygeln och nu kunde det uppskrämda djuret ej längre tyglas. Och litet längre fram låg den djupa ån . . .

— Min gosse! ropade fadern förtvivlad och slog sin arm omkring honom. — Pappa, pappa! ropade gossen, Herren är min herde, mig skall intet fattas . . . I nästa ögonblick dånade döds-skjutsen över åbron för att stälpa i svängen upp mot kyrkan. De åkande slungades ut i det ymniga gräset, men reste sig oskadda, så när som på några skrämor . . .

Den darrande fadern slöt gossen i sina armar och viskade: Gud vare tack! under det klara tårar lyste i hans ögon.

I den närliggande prästgården fingo de vila sig en stund innan hemfärden anträdde.

— Tänk! så bra att farbror Bergström predikade för mig i dag, sade lille Lennart på hemvägen.

— Hur så? frågade fadern litet förvånad.

— Annars hade jag inte vetat att Herren är min herde och då kanske Han inte tagit emot oss då vi föllo ur vagnen. Eller hur, pappa? Han såg frågande upp i faderns ansikte.

Fadern tryckte hans hand. — Du har rätt, min gosse! Hädanefter skola vi varje dag bedja Herren vara vår Herde, ty Han är den ende som för-mår bevara oss för farornä i livet.

Råtorps söndagsskola.

Utanför "Solstaden" bland dess vackraste omgivningar ligger ett mycket trevligt samhälle som heter Råtorp. Betlehemskyrkans söndagsskola har i flera år haft en söndagsskolklass därute. Varje söndag samlas vi för att få tala om den store Barnavännen, bedja och sjunga till hans ära, men vid fester

och högtidliga tillfällen samlas vi med de övriga söndagsskolbarnen i Betlehemskyrkan.

Vi komma nu på ett litet besök och sända samtidigt våra varmaste hälsningar till lärare och söndagsskolbarn i vårt kära fosterland.

Söndagsskolan i Råtorp.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 19 maj.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Löftet om Anden. Joh. 16: 5—11.

Minnesvers: Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Joh. 16: 13 a.

MELLANAVDELNINGEN.

Löftet om Anden. Joh. 16: 5—11.

Minnesvers: Men när han kommer, som är

sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Joh. 16: 13 a.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Löftet om Anden. Joh. 16: 5—11.

Minnesvers: Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Joh. 16: 13 a.

